

PRIEKULES BAPTISTU DRAUDZE

MARTS (84)- 2013

„Kad Jēzus ļaužu pulku redzēja, Viņš uzkāpa kalnā un nosēdās, un Viņa mācekļi sapulcējās pie Viņa.” Mateja ev. 5:1 Tā iesākās Jēzus uzruna cilvēkiem, kuri sekoja viņam, galvenokārt – mācekļi. Tādi cilvēki, kuri savu izvēli ir izdarījuši, lai sekotu Jēzum. Tādi kā tu, tagad lasot, un tādi kā es, tev to rakstot.

Es vēlos tev atgādināt Jēzus vārdus, kad Viņš Kalna svētrunā runāja par citu cilvēku tiesāšanu. To tu vari izlasīt **Mateja evaņģēlijā 7.nodaļā 1.- 6.pantam.**

Varētu teikt, ka Jēzus māca cilvēkus, kuri tiesā citus. Jēzus māca par to, ka mums nav jātiesā citi cilvēki

1. Netiesājiet, lai jūs netopot tiesāti.

Šajā tekstā vairāk iet runa par to, ka nevajag izmeklēt faktus par kādu citu cilvēku un viņa dzīvi un pieņemt par viņu lēmumu. Līdzīgi, kā to dara tiesneši tiesā!!! Teksta tulkotāji liek saprast, ka vārds NETIESĀJIET - norāda uz to, lai mēs nepasludinām par vainīgu kādu citu cilvēku, vai tiesātu un nosodītu kādu. Vēl varētu tā teikt – nepasludiniet spriedumu cilvēkiem. Nepieņemiet lēmumu, ka citi cilvēki ir vainīgi. Netiesājiet cilvēkus. Šajā kontekstā tiesātājs ir nevis cilvēks, bet Dievs. Tas nozīmē - netiesājiet citus, ja jūs negribat būt tiesāti no Dieva. Vēl šo rakstu vietu tulko un galveno uzsvaru liek uz cilvēku tiesu. Proti, nekritizējiet cilvēkus, un jūs netiksiet kritizēti. Lai arī tā laika cilvēki ļoti reti lietoja, jeb izrunāja vārdu Dievs, Matejs to arī ņem vērā. Vairāk lieto vārdus Debesu valstība, nevis Dieva valstība. Jēzus saka Dieva valstība. Tātad, lai arī cilvēki nelietoja vārdus Dieva tiesāti, tas bija vairāk kā skaidrs, ka nozīmēja – netiesājiet, lai netaptu Dieva tiesāti.

Kā tu jūties tiesājot citu cilvēku? Es tev pateikšu kā es jūtos. Tāds kā pārākums. Es esmu labāks, jo tam otram, salīdzinājumā ar mani šajā lietā, ir gaužām bēdīgi. Kāds cilvēks ir teicis: „Neviens vēl nav kļuvis liels, norādot uz to cik mazs ir kāds.” Izvērtē sevi!

2. Jo, ar kādu tiesu jūs tiesājat, ar tādu jūs tapsit tiesāti; un, ar kādu mēru jūs mērojat, ar tādu jums taps atmērots.

Izlasīsim vēl Marka ev. 4:24 Un Viņš tiem sacīja: "Ievērojiet, ko jūs dzirdat. Ar kādu mēru jūs mērojat, mēros jums un pieliks jums vēl klāt."

Un izlasīsim Lūkas ev.6:3 „Dodiet, tad jums taps dots: pilnu, saspaidītu, sakratītu un pārpārim ejošu mēru jums iedos jūsu klēpī; jo ar to mēru, ar ko jūs mērojat, jums atmēros."

Tātad Lūkas evaņģēlija panta skaidrojums būtu šāds: tas notiks tam, kas paklausīs Jēzus vārdiem. Jauns apsolījums tam, kas tā darīs. Atlīdzība tam, kas būs bijis dāsns došanā. Savukārt Matejs runā par tiesu, norādot, ka Dievs mūs sodīs ar tādu bardzību ar kādu mēs sodam citus. Jūs visu to saņemsiet atpakaļ un vēl vairāk. Dievs būs tas, kas tiesās, mēros un atmēros. Varēt teikt tā: Dievs tiesās jūs tā, kā jūs tiesājat citus. Vai: „Dievs tiesās jūs tik pat bargi, cik jūs tiesājat citus.”

Pravietis Obadja 15.pants „Jo Tā Kunga diena jau visām tautām ir tuvu klāt nākusi. Kā tu esi rīkojies, tā notiks arī tev, un, ko tu esi nopelnījis, tas nāks atpakaļ pār tavu galvu!” Tā kā jūs citus esat tiesājuši, tikpat bargi Dievs būs tas, kas jūs tiesās.

Paskatīsimies vēl Pāvila vēstuli Romiešiem 2:1-2 „Tāpēc tu, cilvēka bērns, ikviens, kas spried tiesu, ne ar ko nevari aizbildināties, jo, spriezdams tiesu par otru, tu tiesā pats sevi, jo, tiesātājs būdams, tu dari to pašu. Bet mēs zinām, ka pār tiem, kas tā dara, nāk pelnītā Dieva tiesa.” Tas ir ļoti nopietni. Gribi zināt, kāpēc tev dzīvē ir grūti ar attiecībām, tāpēc, ka tu vēl joprojām tiesā. Jā, un pat Dieva bērns būdams. Pārtrauc to darīt. Neaprunā un netiesā.

Lūdz, lai Jēzus tev palīdz tā vairs nedarīt.

3 Bet ko tu redzi skabargu sava brāļa acī, bet baļķi savā acī neieraugi?

Šajā pantā uzmanība jāvelta vārdam REDZI. Runa iet ne jau par nejaušu ieraudzīšanu kaut ko otrā cilvēkā, bet gan tas, ka tiek sekots līdzīti cita cilvēka dzīvei ar īpašu uzmanību. Pamanīt kaut ko vairāk!!! Mēs esam čakli uz kaimiņa vai draugu ģimenes lietu izzināšanu. Tās mazās skabargas citos cilvēkos var ātri pamanīt, kad mēs tam veltam īpašu uzmanību. Reiz man bija gadījums, kad kāda sieviete sarunā teica tā: „Es zinu, ka viņš ir saņēmis algu, bet baznīcā kolektes traukā tā arī neko neiemeta.” Tā ir iejaukšanās otra cilvēka dzīvē. Tā ir tiesāšana, tā ir tīša soda pelnīšana no Dieva. Dievs to atmēros. Nedari tā, pat ne uz to pusi. Citos tulkojumos ir tā teikts: „Kāpēc tu pieraksti un īpaši atceries par otra cilvēka tām un tām lietām..” „kāpēc tevi tas uztrauc? Kāpēc tu tā tam pievērs uzmanību?”

Vēl pievērsīsim uzmanību vārdu salikumam BET KO TU REDZI. Citur teikts tā: „Kāpēc tu skaties.” Nozīmīgi paskatīties uz tādiem teikumiem: „tev nav jāpievērs uzmanība uz...” vai „tu ieraugi skabargu brāļa acī, bet neredzi daudz lielāku koka atlūzu savā paša acī. Kā tas var būt?”

Kā tu jūties un ko tu dari, kad skaidiņa vai mazs graudiņš iebirst tavā acī? Man ir tā, ka es nevar turpināt darīt to darbu ko esmu iesācis. Es cīnos, lai to mazo graudiņu dabūtu ārā. Bet kā būtu ar baļķi? Kā ar lielu koka atlūzu? Ja man ir grūtības ar mazu skaidiņu acī kaut ko redzēt, kur nu vēl kādu cilvēku redzēt pa gabalu?

Paskatīsimies vārdu SKABARGA - grieķu valodā tas vairāk domāts kā gruzis, gruzītis. Tas var nozīmēt kaut ko ļoti mazsvarīgu, pat ne ievērtības cienīgu. BAĻĶIS – gabals no kokmateriāla, kuru tajā laikā izmantoja ēku būvniecībā. Saprotais, ka tā ir hiperbola, kuru Jēzus lietoja vēl atkārtoti. Tas parāda arī to cik ļoti mēs pārspīlējam, esam gatavi pārspīlēt ar redzēšanu citu vainās. Svešvārds hiperbola nozīmē - pārmērīgs tēla vai domas pārspīlējums. Piemēram, Mt.19:24 „...viegļāk kamielim iziet caur adatas aci, nekā bagātam ieiet Dieva valstībā.”

Tas ir tāpēc, lai mūs audzinātu un liktu aizdomāties par mazsvarīgiem nodarījumiem mums no citiem cilvēkiem, pretstatā kā mēs grēkojam pret Dievu. Netiesā citus. Dieva priekšā tu visu laiku esi vainīgs. 1.Jņ.1:7-10 „Bet, ja mēs

dzīvojam gaismā, kā Viņš ir gaismā, tad mums ir sadraudzība savā starpā un Viņa Dēla Jēzus asinis šķīsta mūs no visiem grēkiem. Ja sakām, ka mums nav grēka, tad maldinām paši sevi, un patiesība nav mūsos. Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības. Ja sakām, ka neesam grēkojuši, tad darām Viņu par meli, un Viņa vārdi nemājo mūsos.”

Kā ar vārdu – brālis? Kā tu to saproti? BRĀLIS – visā Kalna Svētrunā Jēzus nedomā par cilvēku savstarpējām attiecībām, bet attiecībām mācekļu vidū. Katrā gadījumā vārds brālis ir lietots, ne kā radniecīgais brālis, bet kā ticības – kristietis brālis un māsa.

4 Jeb kā tu vari sacīt uz savu brāli: laid, es izvilksu skabargu no tavas acs, - un redzi, baļķis tavā paša acī?

Šis pants tikai pastiprina jau iepriekš teiktā domu. Nostiprina vēl vairāk. Nevajadzētu tā rīkoties vai teikt, laid, es izvilksu tavu gruzīti. Salīdzinājumā pret to kas ir tavā acī : viņam gruzītis, tev baļķis. Tāda ir mācība no Jēzus no Dieva. Nedari tā. Cik tas būtu muļķīgi iet pie cilvēka un teikt, es tev palīdzēšu ar sīkumu acī tikt galā, bet tajā brīdī otrs redz, ka tev pilnas acis, ka pat acu zīlītes nav redzamas.

5 Liekuli, izvelc papriekš baļķi no savas acs un tad lūko izvilkt skabargu no sava brāļa acs.

Vārds liekulis – pirmkārt, grieķu valodā tā sauca aktierus. Cilvēki, kuri mācēja labi tēlot. Septuagintā – šis vārds tiek lietots, lai apzīmētu bezdievjus. Citos rakstos par liekuļiem uzskatīja saduķejus, jo kā farizeji saka, viņi bija vairāk saistīti pie pasaulīgām mantām. Vēl šis vārds var nozīmēt – pašapmāns, ar iepriekšēju nodomu tīšs apmāns. Citās valodās tie ir apzīmēti kā ļaudis, kuri izliekas par citādiem, bet patiesībā ir pilnīgi pretēji.

Tagad paskatīsimies uz to, kad tad īsti mēs varētu palīdzēt otram cilvēkam ar tām mazām lietām. Lasiet tālāk: **Tu – liekuli**, tikai tad, kad tu būsi izvilcis baļķi no savas acs, tu varēsi pietiekami redzēt, lai brālim palīdzētu izvilkt skabargu. **Tu – liekuli**, vispirms tev vajag izvilkt baļķi no savas acs, lai tu sāktu redzēt skaidri

Bībelē Dieva vārds saka, ka pats Dievs darbojas caur tiem, kas tic (1. Tesal 2:13)

Vēlos šodien dalīties ar iedrošinājumu, cik ļoti svarīgi ir ticēt. Pāris svētdienas atpakaļ kāda māsa Kristū svētīja mani ar Baptistu Vēstnesi, kurā ļoti uzrunāja rakstītais, ka aizlūgšanas ir mūsu spēcīgākais ierocis un ir mulķīgi to neizmantojot. Bet izmantojot šo spēcīgo ieroci, kas spēj sakustināt debesis un likt eņģeļiem veikt mūsu prātam neiespējamo, ir svarīgi arī ticēt.

Jau agrāk esmu rakstījusi par to, kādus brīnumu darbus Dievs ir veicis maniem draugiem caur manu lūgšanu un manu ticību. Patiesībā ir viegli ticēt un arī ticībā saņemt risinājumu citiem cilvēkiem viņu problēmās vai sāpēs, bet kad garīgajā cīņā ir jānostājas pašam? Šajos gadījumos, es varu godīgi par sevi atbildēt, vispirms gribas padoties. Protams, ne vienmēr un ne visi notikumi manā dzīvē ir tādi, ka nespēju noticēt par risinājumu, bet ir notikumi, kad šķiet - tumšā bezizeja ir klāt.

Interesanti, ka sarežģītāku notikumu vidū parasti gribas ķerties visu lietu risinājumam klāt pašai ar saviem spēkiem. Izmantojot cilvēku ietekmi, līdzekļus un tamlīdzīgi, un kad visas iespējas ir izmantotas, tad parasti padodos sevis žēlošanai, ka neesmu bijusi ideāla, neesmu darījusi visu iespējamo, lai nonāktu pie vēlamā rezultāta... Reizēm pat varbūt darījusi par daudz, kas atkal visu ir sabojājis... Un katru reizi, kad tā notiek, es atzīstu, cik tomēr es kā cilvēks esmu nespēcīgs un viegli padodos meliem un velna izaicinājumiem neizmantojot lūgšanu un pilnīgi simtprocentīgu palaušanos uz Dievu.

Bet labā vēsts ir tāda, ka Dievs ir bagāts savā žēlastībā!

Domājot par Dievu kā Tēti, es iedomājos sevi un savu meitu, cik bieži nākas viņu apsaukt - neej tur, tev notiks tā; nedari to, tev notiks tā; nekaitini kaķi, viņš kodīs; nespēlē datorspēlītes, dators "uzkārsies"; uzvelc cimds, bez tiem nosals rokas... Šādas frāzītes, šķiet, mēs katrs esam teikuši, teiksim un vēl joprojām sakām saviem bērniem un tās noteikti ir tik daudz, ka diez vai ir iespējams saskaitīt...

Un tad padomāju, bet Bībelē no vāka līdz vākam ir Dieva dotie norādījumi, kurus pildot mēs iemantosim viņa labvēlību un labklājību. Bet vai tad mēs tos pildām? Vai es tos pildu? Nereti izliekos gudrāka par Tēti un tad gadās pakrist un "nobražt ceļgalus" vai "sasist pieri", bet manam Tētim piemīt īpašība ar neizmērojamām robežām

– mīlestība. Viņš nekad neatstāj mani ceļmalā ar "nobražtu celi", Viņš vienmēr uzliek "nobražtajam celim" plāksteri un citu plāksteri viņš uzlīmē arī sāpošajai sirdij :) Un nekad ar nosodījumu nedzirdu no viņa vārdus: "Redzi, es jau Tev teicu!!!" Bet tā vietā saņemu mierinājumu, ka "nākamreiz labāk paklausī un tev veiksies labāk".

Atgriezoties atpakaļ pie lūgšanas kā spēcīga ieroča un ticības, tieši šie gadījumi, kad neesmu bijusi uzmanīga pret Dieva vārdu, kad esmu cietusi tikai un vienīgi savas rīcības dēļ, liek vairāk sasparoties un tiešām vēl vairāk lūgt spēku no debesīm un vēl spēcīgāk ticēt. Es ticu, ka Dievs ļauj man darboties savā spēkā tik ilgi, līdz es pilnībā atzīstu savu bezspēcību, jo tikai tad Viņš var sākt darboties. Apustulis Pāvils arī rakstīja, ka **(2. Kor. 12:10) Tādēļ man ir labs prāts vājībās, pārestībās, bēdās, vajāšanās un bailēs Kristus dēļ. Jo, kad esmu nespēcīgs, tad esmu spēcīgs.** Un lai spētu atcerēties, ka grūtībās jāsauglabā mierīgs prāts un palaušanās uz Vareno Dievu, kas nekad nenokavē, bet vienmēr tur Savās rokās risinājumu visām mūsu lietām, mums ir vajadzīgas lūgšanas un ticība. **Ebr. 11:6 Bet bez ticības nevar patikt. Jo tam, kas pie Dieva griežas, nākas ticēt, ka Viņš ir un ka Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā.**

Jau vairāk kā gadu, ik dienas pavadu laiku kopā ar draudzeni kopīgās aizlūgšanās vienai par otru. Un tās nav egoistiskas lūgšanas tikai par mūsu abu vajadzībām. Mūsu kopīgās lūgšanas ir "kustinājušas kalnus" citu cilvēku vajadzībās... Kādas mūsu kopīgas paziņas dēļ ir sadzirdējis Dieva balsi un atgriezies no pasaulīgās dzīves, mūsu darba vietās ir notikušas pārdabiskas lietas, ko cilvēka spēkos nav iespējams risināt. Ik dienas mēs pašas un cilvēki mums apkārt saņem Dieva mīlestību tieši aizlūgšanu dēļ.

Un vājuma brīžos, kad šķietami pietrūkst ticības, es ņemu rokās telefonu un spiežu ierasto numuru, varbūt numuru uz debesīm, un sagaidu savienojumu ar vienu no eņģeļiem - savu draudzeni, kurai nekautrējoties saku: "Esmu dusmu un niknuma pilna un mani spēki ir vāji - man vajadzīgs lai Tu tici!" Un viņa lūdz un tic, un tas darbojas.... Un ir reizes, kad zvans uz debesīm tiek savienots ar mani, kad ir mans laiks lūgt un ticēt.

